

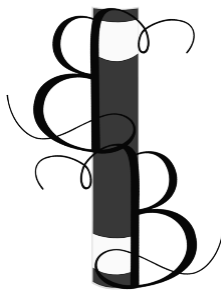
Av Gudarna
Märkta

Snezana
Lindskog

Av gudarna märkta

Snezana Lindskog

Fantasy

Copyright © Belvida Bell förlag 2023

Omslag: Snezana Lindskog

Kapitel 10

Tassim kände en skillnad inombords, något höll på att hända. En gnista av varmt hopp vaknade. Den unge mannen med det bruna födelsemärket på pannan hade ridit ikapp henne. Han hade flyttat sig fram mellan de andra resande för att rida bakom vagnen hon satt i. De reste så dagen lång, med blickarna fjättrade vid varandra utan att någon ville eller vågade släppa taget. De utbytte leenden som värmden. Hon kanske hade uppfattat ljusklotets rörelse fel, den lilla pygméstjärnan som Mimo hade kallat den. Kanske var det den här unga mannens rödlätta hår som klotet belyste och inte mannen som ägde henne som slav. Hon hoppades att hon hade uppfattat fel och att den unge länge mannen fanns bakom Torve, som ägarinnan sagt att han hette. Hoppet växte sig varmt och pulserande. Var det denne man som var ämnad åt henne?

Hon mindes den magiska stunden efter hennes omtumlande själsresa då Mimo hade skänkt henne den övernaturliga gåvan. Tätt omsluten av Mimos omfamning som värmden på ett besynnerligt sätt, kände hon hur gåvan vibrerade likt strömmar genom henne. Det undermedvetna vaknade där för en kort stund och ett själsligt samförstånd infann sig inombords mellan henne och älskade Mimo. Hon mindes Mimos röst som berättade för henne att när hon var bortom allt hopp skulle en lysande helig pygméstjärna i form av ett apelsinstort klot belysa hennes väg. Det skarpa ljusklotet skulle visa henne personen som hon skulle lita på och följa i sitt framtida liv. Hon trodde på Mimo då och ville tro på att gåvan hade visat sig den stund hon blev såld som slav.

Hennes tankar avbröts plötsligt när vagnen stannade till med ett ryck. Hon förstod att dagen var på väg mot sin ände igen. Solljuset skickade allt längre skuggor och värmden sparsamt. Resenärerna hade stannat för natten. Hennes blick följde den unge mannen som hade förflyttat sig till ett träd där han band sina två hästar. Hon hoppades att han skulle återvända till henne senare. Kvällen innan hade han matat henne. Gesten kändes främmande men nära och vänlig. Ingen hade matat henne sedan hon var alldeles liten. Hon hade svaga minnen av hur hon hade blivit matad av sin mor Emya långt efter att hon själv kunde äta eftersom hon fortfarande efter tre somrar matvägrade. Detta kändes annorlunda och närmare.

Han hade torkat henne om läppar och kind efter de bortkomna vattendropparna. Hon blundade och försökte återuppleva beröringen på kinden som kändes varlig och smekande. När hon öppnade ögonen kände hon en kylig vindpust som gjorde att hon huttrade till. Skuggornas svalka tillsammans med vinden trängde sig in mellan huden och linneklädnaden. Kylan påminde henne om fårfällen som han hade lagt om henne kvällen innan. Den låg där bredvid henne. Hon smekte den med handen. Hennes fastbundna händer fumlade men lyckades tillslut föra den närmare om

kroppen. Hon inandades de nya dofterna som levde kvar kanske ett tag till för att spara dem i sinnet om han inte återvände till henne.

Det blev mörkt ganska snart. Eldarnas ljus krympte till svaga glödhögar. Hon väntade och hoppades. I tystnaden kunde hon urskilja ljud av steg som långsamt närmade sig vagnen. Kvinnan Evinge bar på ett träfat med något som doftade grillat. När kvinnan föste tallriken alldeles nära henne blev hon medveten om att doften av nylagad fisk väckte hennes lust efter mat. Hon nickade för att visa tacksamhet. Hennes ägare sa några obegripliga ord med ett skevt och tillgjort leende och vände med släpande steg tillbaka dit hon kom från.

Sakta, fumligt och med möda lyckades hon få i sig maten trots sina bundna händer. Längre betraktade hon den månbelysta stigen. Hon försökte urskilja ljud ur tystnaden och inbillade sig att hon hörde steg men såg ingen komma. Stunden senare var hon övertygad om att det var tydliga ljud av släpande fotsteg som hördes och inte svepande vindpustar. Kanske var det han som kom från det andra hållet?

* * *

Oge ville vara säker på att alla hans fränder i lägret sov djupt innan han gav sig iväg till flickan som han ville mata och möta på nytt. Vara nära och inandas samma luft med. Sällskapet hade valt att stanna vid en bred krök av Lorneå. Han förstod att det fanns en längtan efter fisk hos hans fränder och ett bättre kvällsmål kunde inte han heller tänka sig. Han band Vite och Guldmane vid ett träd som gränsade till en äng med nytt färskt gräs och skyndade sig att packa upp sina fiskeredskap. Han skar sig en lång vidja som skulle duga till ett fiskespö. Från botten av packningen plockade han upp de starka tvinnade harsenorna till spöet. Han rotade runt och fann, inlindade i ett litet tygpaket, ett par benkrokar som han hade sparat om de skulle få tillfälle att fiska på hemvägen. När han följde den ivriga klungan mot ån försökte han blicka bort mot Torve och Evinges vagn. Det han önskade allra mest var att få se flickan han började längta efter. Men han lyckades inte tränga sig fram obemärkt. Ingen av fränderna skulle få märka hans iver och intresse för slavflickan. Det fick vänta till det rätta tillfället.

Torve hade fiskelycka denna dag. Han lyckades få upp en enorm romfylld fisk, en malliknande hona som säkert vägde över tre kilo och flera mindre sutare.

Oge satt länge, andades tålmodigt och hoppades på att hans fiskelycka skulle infinna sig. Det dröjde innan han fick några stora idfiskar och en malfisk liknande den Torve fått upp fast mindre. Han rensade idfiskarna från de enorma pärlemorfärgade fjällen som han noga sköljde och sparade till sin smycketillverkning. Hans tankar drogs genast tillbaka till halsbandet

som han förlorat. Sakta försökte han gå igenom stunderna då de fiskade på resan till marknaden. Han mindes att han hade rotat ordentligt i sin packning utan att lägga tillbaka alla sina dyrgripar. De låg utspridda och synliga när han hade räckt farbror Torve den stora idfisken. Torve måste ha tagit halsbandet utan att han hade lagt märke till det. Han drog en bitter slutsats om att förloppet nog stämde med den bild han hade sparat i minnet.

Mörkret hade tätat och hungern ökat påtagligt när han äntligen gjort upp eld och grillat fisken mjuk. Han hade saltat den med det nyinköpta saltet som gett fisken en underbar smak. På sin träplatta la han en rejäl bit som var ämnad åt flickan med märket i pannan. Han mindes drömmarna han hade natten innan resan till marknaden och tänkte på gudarnas uppmaning i drömmen. Kanske menade de att det var just denna flicka som han skulle välja som moder till sina barn. Kanske måste han söka upp gudarnas andar och vädja om nya råd. Han kom ihåg den andra drömmen, om det glödande hjärtat i kruset. Där i drömmen önskade gudinnan sig det treradiga halsbandet i utbyte mot det glödande hjärtat. Plötsligt blev drömmen helt tydlig för honom. Han skulle blidka henne och bege sig en dagsresa hemifrån till den lilla sjön. Där skulle han göra sig en träbåt och ta sig ut mitt på sjön. Gudinnan Freja kunde tillbes ute på öppet vatten en natt när Manis form var ett stort klot. Då den silvriga gudens ansikte speglat sig i sjön kanske gudinnan skulle visa sig för honom. Han skulle skänka henne ett nytt treradigt smycke av ravkådan som han skulle tillverka för just det högtidliga tillfället. Förrådet av bärnstenskådan som han hade skaffat sig skulle räcka gott ett bra tag till. Gåvan skulle blidka Freja och hon skulle råda honom om hur flickan med märket i pannan skulle tillfalla honom efter gudarnas uppmaning.

Tankarna hade stulit av tiden. Han släppte fri sin längtan och gick med ivriga steg mot vagnen där flickan satt i sin ensamhet. När han hade gått en bit och kunde skymta vagnen såg han att faster Evinge stod lutad vid den. Han svalde irritationen och vände hastigt tillbaka för att inte bli upptäckt. Stegen blev med ens tyngre och hållningen modfälld. Han satte sig vid sin döende eldhärd och väntade en bra stund innan han vågade bege sig mot vagnen igen. Efter ett tiotal beslutsamma steg såg han ytterligare en skuggfigur röra sig vacklande på vagnens flak. Han hörde ett kort gällt skrik som gav honom en isande rysning. Han tog bestämda språng. Något höll på att hända. Bara inte ...

* * *

Den andra resdagen kändes långsam. Torve hade hemlängtan och ett sugande behov i maggropen efter söt mjöd. Vagnen skumpade på steniga stigar genom lövskog med björkar och ett och annat bokträd i blandat sällskap. Han dagdrömde medan Evinge stadigt höll i tömmarna. Framför

dem åkte Bjärne i sin vagn med sina döttrar. Det hördes ett högljutt samtal från de något uppretade flickorna. Han smålyssnade i smyg och hörde att de inte hade lyckats köpa med sig salt på marknaden. Bjärnes äldsta flicka Beda beklagade sig över att far hade lagt åtskilliga stunder på att leta efter starka dryckesvaror, som om det skulle vara viktigare än salt. Torve blev med ens klarvaken och i full färd med att smida nya planer. Han skulle i smyg försöka fylla en liten skinnpung med de värdefulla vita kornen. Om han hade tur skulle han utan att Evinge såg honom kunna smyga iväg mot Bjärne och göra sig ett finurligt utbyte mot lite starksaft. Han var värd det, varenda litet andetag han tog var värt det. Spänningen steg under dagen, lika fort som hans lust efter de starka dropparna.

De stannade för kvällen vid en bred krök av ån som de valde för det fiskrika vattnets skull. Han trängdes bland flera andra för att få en bra fiskeplats. En korg full med fisk blev det. Evinge kommer vara sysselsatt med att rensa och jag skulle kunna smyga iväg, tänkte han. När han återvände till eldstaden och kärleken fann han henne med ett vått tygstycke om pannan, mot det värkande huvudet. Hon såg blek ut. Han visste att det var så med henne en gång varje nytt månvarv. Han suckade djupt. Han skulle bli tvungen att själv tömma fiskarna på innanmäte och skrapa dem fjällfria eftersom Evinge säkert var illamående som brukligt. Han ömkade sig själv och tyckte att hon visst kunde rensat fisken med lite huvudvärk, inte skulle han själv behöva göra allt detta. Han satte sig i gräset ett stycke bort från eldstaden och tog itu med de nödvändiga sysslorna. Butter satt han och befriade fisken från fjällen. Han tappade hoppet ett tag men sken åter upp när han såg Evinge gå innanför vindskyddet och snöra ingången stängd bakom sig. Försiktigt, på tå, mellan vindpustarna gick han bort till vagnen, hittade saltet och en liten skinnpung som inte användes till något längre. Han fyllde den upp till toppen med salt. Hans händer darrade när han knöt om pungen. Svetten torkade mot kläderna men han lät svettpärlorna på pannan kyla ner honom. Snart skulle de dyrbara dropparna byta ägare, sa hans bultande hjärta.

Han smög tyst fram till Bjärnes eldstad, gjorde en lyckad affär och återvände lika tyst tillbaka. Medan den lagom insaltade fisken långsamt grillades över glöden smakade han lite av den starka druvsaften, som Bjärne benämnt den som, och fann den ordentligt värmande och rusgivande. Klunkarna var väldigt sparsamma i början men blev snabbt större och ruset och värmen i bröstet behagligare.

När fisken doftade klar kallade han på Evinge som hade vilat i det helomgärdade vindskyddet. Han gladdes när han såg henne ta emot skålen som han bjöd på. De satt tysta i det omslutande mörkret och Evinge sa inte ett ord medan hon åt. Bra, hon märker inte mitt rus, tänkte han. Kanske mår hon så dåligt att hon snart återvänder till fårfällen. Hon reste sig hastigt utan att ha ätit upp allt på fatet. Tog hela fatet med resterande fisk på och

begav sig mot vagnen. Han förstod att hon bar fatet med maten till Tassim. Henne hade han inte tänkt på. I ruset såg han Tassims vackra ansikte, hennes smäckra magra kropp och kände hur mandomen reste sig. Ja, han skulle gå bort dit när han hade fyllt strupen med fler droppar starkt och Evinge fallit i djup läkande sömn.

Evinge återvände och som han anade gick hon direkt in och la sig. Hela hans kropp vibrerade av friska lustar som han inte hade känt på mycket lång tid. Lustar som inte liknade de han hade för Evinge. Han reste sig en aning ostadigt men återfann balansen för en kort stund. Ivrigt stapplade han bort till vagnen och såg flickebarnets rädda blick. Han skulle smeka henne orädd och villig. Hon backade med uppspärrade ögon fulla av förskräckelse och äckel. Vid Fenris käftar hade han tagit i henne fumligt och med oförsiktiga händer och gjort henne ännu mer rädd. Han trängde in i henne med hela sin längd och stötte hårt med hela sin manliga styrka. Hennes kropp spjärnade emot och skälvde av rädsla. Hennes motstånd blev som ett brusande rus för hans begär och gjorde att hans lustar växte sig ännu starkare. Hon skrek till av obehag, ålade sig och försökte med sparkar knuffa bort honom. En av hennes sparkar träffade honom i skrevet. Torve mådde illa av den oväntade smärtan. Kände att han behövde kräkas. Helt oväntat tog någon honom om halsen och vred hela hans kropp åt andra hållet. Han såg Oge, trodde han, för ett kort ögonblick innan smärtan av slaget mot magen gjorde att allting svartnade. När han vaknade låg han med kinden mot gamla spyor. Någon hade hjälpt honom fram till vindskyddet. Där, med en gräsplätt som huvudkudde, låg han och andades in sitt eget maginnehåll som hade lämnat den berusade kroppen.

* * *

Evinge hade vaknat till under kvällen av oljud som avbröt den redan oroliga sömnen. Hon hörde stapplande steg och något som föll hårt mot marken. Hon reste sig upp med händerna om sitt värkande huvud. Med stor möda öppnade hon vindskyddets flik och såg till sin förfäran Torve som låg raklång framför öppningen med huvudet vänt mot henne. Han andades ut välkända ångor. En kort stund reste han huvudet, krampade med bröstkorgen och tömde buken på allt innehåll där framför henne. Stanken gjorde henne ännu mer illamående. Hon stängde igen fliken hastigt och sjönk ner på sin bädd. Besvikelsen sköljde över henne, för inte var det första gången det hade hänt. Han fick ligga kvar där tills han orkade själv. Huvudet dunkade och illamåendet steg när stanken sakta spred sig runt vindskyddet. Den eländiga odågan fick hjälpa sig själv, eller inte, hon orkade inte tänka på det. Hon vände hela sin kropp ifrån stället där han låg och vaggade sig själv till sömns med händerna hårt stödjande om det värkande huvudet och med fårfällen över näsborrarna för att slippa de kväljande sura ångorna.

Hon sov oroligt och vaknade långt före fåglarna och solens strålar. Huvudsmärtan hade ersatts med en ny pina. Det gick inte att somna om. Oron gnagde. Hur hade Torve lyckats få i sig starkt, undrade hon. Var? Hade han stulit mynt av henne? Hon visste att han var benägen att visa begär efter andras tillhörigheter, så länge han inte råkade illa ut gjorde det inte henne något. Men det var ännu mer uselt om han tog av hennes ägor och han visste vad hon tyckte om det. Frågorna var många men svaren otydliga.

Evinge var medveten om att Torves begär fanns där för att stanna. Hon skulle få leva med den vetskapen och med odågan Torve som hon trots allt älskade, eller trodde att hon älskade. Hon tog sig ut ur sovplatsen och såg den eländige mannen resa sig försiktigt. Med ena handen höll han om det tunga huvudet men hon såg att det inte gav honom något stöd.

”Torve, din tarvliga drummel! Vid Hels ruttna tandrad, res dig upp och gå bort till ån. Tro inte att du får sitta bredvid mig i vagnen utan att tvätta av dig den vidriga lukten som finns runt dig”, sa hon medan hon i avsmak vred bort huvudet från honom.

Han grymtade något otydligt men reste sig lydigt och gick långsamt bortåt ån. Ryggen var hukad som om han bar på guden Tors enorma åskhammare, den tyngsta tänkbara bördan.

Evinge lyfte huvudet mot himmelen och såg att gudarna var dystra. Om hon hade tur så skulle de inte begråta sig över henne och hennes eländige man. Hon behövde solens tröst idag. Evinge tog fram eldstålet och flintastenen som hon alltid bar hängande i en liten skinnpung fäst i midjebanden. I en lite större pung som hängde bredvid hade hon alltid fnöske i beredskap, lite tunn bark och rullat torrt gräs. Hon öppnade den och såg att hon endast hade lite av fnösket kvar. Det gällde att lyckas på första försöket. Hon slog med flintastenen som hon höll i sin vänstra hand mot eldstålet och med sin högra slog hon stålets undersida snett uppifrån och ner mot flintan. Kant i kant mot flintan placerade hon det lilla av fnösket hon hade kvar och bad till Logi, lågans gud att skänka henne en värmande eld och nytt hopp. Glöden infann sig och hon skyndade sig att placera eldens nyfödda barn i en liten eldvagga formad av fnöske och bark. Elden hann inte ta sig förrän regnet fullständigt vräkte ner över det lilla sovande lägret. Folket började packa hastigt. Hon skyndade sig att vika ihop vindskyddet och placera sina och Torves tillhörigheter i vagnen. Frukosten fick de inta längs vägen. I ett tygstycke packade hon in den överblivna grillade fisken. De skulle få äta den kall under resan. Hon manade hästarna framåt och ställde sig främst i ledet av den resande skaran. Hon blickade över grässlätten mot ån och såg Torve lunka framåt. När han såg henne sitta i vagnen rusade han mot deras sovplats, mot trädet. Han böjde sig framåt och tog upp ett krus som han spände fast ett skinn över. Evinge kände ilskan koka över men bet ihop och stannade vagnen så att han kunde komma ikapp. När han satte sig på sätet bredvid henne dröp han av vätan som kom både av vattnet från ån

och det vräkande regnet. Han vände sig hastigt om och la kruset bakom sin rygg i vagnen utan ett enda ord som förklaring. Evinge kände att den sista resdagen skulle bli längre än de föregående.

* * *

Hedda blickade bort mot mormor som rakade ur eldstaden. Hon reste sig upp från arbetet, sträckte på ryggen och kände sig nöjd. Hon hade avslutat den tredje stora korgen, det fick räcka för dagen. Över eldstaden hängde en stor kittel. Dofterna avslöjade vad de skulle ha till kvällsmål. Från jordkällaren hade mormor plockat fram höstens förråd av rotfrukter och torkad vildlök. I sällskap med nyplockad kirskål, svinmälla, nässla, kråkbär och tranbär luktade grytan som en maträtt förberedd åt gudarna. Mormor hade även måttat i en näve torkat strimlat kött som var saltat före torkningen. Det var den enda sälta de kunde få i maten eftersom saltförrådet var slut sedan tidigt i höstas. Nu rörde hon runt ett par varv i kitteln så att dofterna ångades och spreds i det lilla rummet. Hon tog upp järnsleven och hällde över lite på en träsked, blåste och smakade av.

”Det är klart att ätas, du måste vara trött och hungrig efter allt plockande av vidjor och korgflätande”, sa hon och log med en tacksam och uppskattande min.

”Ja det är jag, här, ta mitt träfat”, sa Hedda och räckte mormor fatet. ”Förresten ... finns det tillräckligt med mat så att jag kan ta med i ett krus till Oge? Han har varit borta många dagar och kanske återvänder han när som helst”, fortsatte hon. Hon riktade orden i en frågande ton med stor förhoppning i rösten.

”Så klart Hedda! Jag har bakat ett syrat bröd till dig att ha med dig till honom, av mjölet som du själv har malt. Jag bakade det med en hel del fett av vildsvinet som du slaktade för några dagar sedan”, sa hon och plockade bort det tätvävda tygstycket för att visa den stora runda brödkakan.

”Ååh! Men hur har du hunnit med allt?” sa Hedda. ”Bara i morse kom Tidar och lånade ut sina två tjurar till dig! Du har både ådrat vår lilla åkerplätt, sått frön, lagat den goda grytan och bakat brödet! Tack!” utbrast hon och visade beröm och gillande med hela ansiktet.

Hedda åt medan hon tänkte på hur mycket deras lilla åker betydde för dem. De hade odlat olika sädesslag, mest vete men även korn. Vildhavren som växte fritt plockade de där den fanns att finna. De hade inga verktyg att hantera sädesslagen med, så de repade av axen med händerna lite i taget för att inte få för många sår. Med en stor trähammare slog de av axen för att skilja agnen från fröna. De arbetade tillsammans, slog vartannat slag rytmiskt under sång så att det tunga arbetet skulle flyta på lättare. I grunda korgar slungade de fröna med snabba svepande rörelser så att skalen blåste bort i vinden. Under vintern hade de turats om att lite i taget mala de

förrostade fröerna mellan två runda kvarnstenar och fått ganska fint mjöl. Det var tungt arbete och hon hade sparat mjölet torrt så att det räckte länge. Mormor hade gjort ett finmaskigt siktenät av hästtagel och de hade siktat mjölet till fint pulver.

Hon betraktade brödkakan som hon uppskattade och värderade både för smakens skull men också för allt slitsamt arbete som låg bakom. Brödet hade fått fin brunröd färg. Hon kunde se att mormor blandat i brunfröer av bergsyra och linfrön i degen. Fröväxter som växte spritt på ången under sommaren som hon själv hade samlat under sorgfria varma dagar.

När tallriken var tömd plockade hon undan skräpet som hamnat på golvet när hon flätat korgarna, packade maten och ställde sig vid dörren för att ta farväl av mormor.

”Jag blir kanske borta flera dagar! Skicka bud efter mig om jag behövs. Du kan be Tidars pojkar springa och hämta mig.”

”Det ska jag göra”, sa mormor med låg stämma medan hon nickande torkade sina blöta händer på förklädet.

Hedda vände sig om en sista gång, vinkade farväl och skyndade på så att mörkret inte slukade stigen helt.

Oden, allfadern har bjudit asagudarna på ett slugt gästabad.
De ska förströ sig med spel om några
utvalda människors liv.

De utvalda på jorden vandrar i en hård järnålder.
Oges, Tassims och Heddas vägar korsas och leder dem till
något oväntat.

Gudarnas maktspel är hänsynslöst.
Vilka är vinnarna? Går livet att styra genom aktiva val? Kan
kärleken segra?

Boken innehåller starka scener men också en gränslös kärlek
som få får uppleva.

Omdömen

"Språket i den här boken är AMAZING!
Fängslande, trollbindande och vackert.
Till och med i dom mest brutala och makabra
scenerna så blir det något vackert i all ond bråd död.
Karaktärerna, åh karaktärerna!
Dom som man fattar tycke för, älskar man med hela sitt
hjärta och dom hänsynslösa och vidriga avskyr man med en
passion som nästan även det kan kallas kärlek." Lisa-Marie
Andersson

"Av gudarna märkta var en fullkomlig
övertaskning som sprängde alla dörrar."

"Av gudarna märkta är av samma klass som
Games of Thrones och Vikings enligt mig då vår
historia är grym och brutal. Jäklar vad jag gillade
den. Agneta Lundebning Jönsson

"Varje sida är som ett universum i sig fullt av
världar." Joakim Nordbrant

"En bok som verkligen växer ju längre man
läser." Anna Johansson

 Belvida Bell

